

čajo v grob. Oprta na očetove ramo zre vanj in šteje lopate, ki v naglici zasipajo krsto...

Amen! Končano je!

Končano?

21. Bila je noč...

Zapotoški terenki Anica Francelj — SONJA in Nežika Starc — MARICA sta bili po Francetovem pogrebu neprestano na potu. Hodili sta poročat na OF, ki se je tiste dni nahajala pri Goršiču v Kotu. Prinašali sta iz Kota poročila pa tudi grožnje. "Kdor se bo družil s Kozinci, ga bo doletela ista usoda...."

Sosedje so dobro vedeli, kaj so komunisti nameravali z našo družino. Pa so vsi molčali in se nas izogibali.

Nekaj dni po klanju mi je vaščan zaupal: "Ko je vaša mati stala pri odprtem grobu in točila solze za Francetom, sem slišal soseda: Oseba, ki joka, bo sama kmalu v jami!"

26. avgusta 1942. je bila "sedmina" Francetovega pogreba. Bila je sreda in lep poletni dan. Zarana zjutraj sva šla z materjo k maši v Sodražico. Oba sva prejela sv. obhajilo. Po maši sva hitela domov. Bili smo v otavi. Suho seno bo treba danes spraviti v skedenj.

Po malici smo se s kosami v rokah odpravili na Zgornjo mlako. Oče, Draga in jaz smo se pomikali med travo in puščali za sabo redove. Pozno v mraku smo prenehali s košnjo in se po Dolgih njivah spustili domov.

Na šestakovi ogradi zapazimo partizana s puško na rami. Hitel je po stezi ob robu gozda proti Sv. Marku...

Pod lopo obesimo kose in si odpasamo oselnike. Mati so z golido mleka prihajali iz hleva in šli mimo nas v kuhinjo. "Večerja bo malo pozna... Nas delo lovi..."

Mati polože skledo na mizo v hiši. Dekleta razdele žlice. Kar naglo se koruzni močnik pomika iz zavretega mleka v lačne želodce.

Ko ženske skončajo s posodo, se vrnejo v hišo. Malo pokramljamo, potem pa pokleknemo. Ta se prisloni na klop ob peči, drugi na stol ob mizi. Molimo rožni venec. Mati začnejo z litanijami: "Sveta Marija: prosi za nas! Mati ljubezniva: prosi za nas. Kraljica mučencev: prosi za nas..." Po litanijah dodajo oče še en očenaš v čast sv. Duhu za pravo pamet.

Ura je odbila 10, ko smo vstali od večerne molitve. Zdaj pa urno k počitku. Treba bo vstati s kokošni. Zgornja mlaka mora pasti pred poldnem!...

"Lahko noč, Mirko..."

"Lahko noč, mati...", želim materi, ko se po stopnicah dvigam proti svoji sobi. Utrujen od trdega dela se vržem na posteljo in takoj zaspim.

Pasje lajanje me zbudi. Pes se zaganja, kot bi bil obseden... Skočim k oknu. V svitu meseca opazim čudne postave, ki se od Ambroževe hiše pomikajo po vasi navzgor.

"Partizani!"

Četa, kakih 40 do 60 mož, se razdeli pri Šimanovem koritu. Polovica jih zavije po Šimanovem vrtu proti naši lopi. Drugi gredo po vasi navzgor.

"Partizani obkoljujejo našo hišo. Prišli so pome! Kaj naj storim? Če zapustim hišo, jim padem v roke... Če jih počakam tu, ne uidem smrti..."

"Ni časa za obotavljanje! Pod streho...", mi šine misel v glavo. Kar v spalni obleki skočim v sosedno sobo. V stropu se majhna vrata na podstrešje. Potegnem lestvo izpod postelje, jo pristavim k odprtini. Odrinem duri. Porinem lestev na podstrešje in odprtino.

Še se nisem priplazil do prečnika, ko zazvenči šipa v vežnem oknu. Partizan se splazi skozi okno v vežo in odklene vrata.

Mati in oče preplašena prihitita iz spodnje sobe v vežo. "Ljudje, pomagajte," zavpije mati, ko zagleda komuniste prihajati v vežo.

"Molči, svinja!" jo nahruli partizan. S puškinim kopitom udari mater po glavi in napodi oba v hišo.

Tu so spali Janez, Draga, Milka in Albinka. Ob Janezovi posteljici se dekleta stisnejo k očetu in materi. Straži jih Vinko Lušin iz Kota.

“Kje je pa lemenatar? Njegova postelja je še gorka... Kam se je ta vrag neki potaknil?”

Zdaj pa zdaj se bodo duri na stropu odprle... Stisnem se pod prečo. Tresem se kot trst na vodi...

Ura pri Novi Štifti je odbila enajst. Pred hišo slišim ropotanje ključev. Partizani so prisilili Drago, da jim je odpirala shrambe, klet, kaščo in hlev. V kašči si komunisti basajo zrnje in moko. Nahrbtnike si polnijo s klobasami in slanino. V kuhinji ropotajo lonci, ponve, skleda in krožniki. Iz predalov pobirajo žlice, vilice in nože. Ne puste niti kuhalnice...

Nočni obiskovavci odvežejo krave od jasli, odprejo svinjake. Kokoši polove po kurniku in jih zvežejo. Ocvrta bedrca so dobra!

Krave mukajo, ko jih vodijo pred hišo na vas. Prašiči se derejo. Od Jefnih gonijo partizani krave. Za njimi koraka Janez... Uklenjen je. Ubogi fant!

Draga se pridruži revam v hiši. Oče začnejo s kesanjem. Vsi poprimejo. “Moj Bog, žal mi je, da sem grešil. Posebno pa mi je žal, da sem razžalil Tebe, ki si moj najboljši Oče...” .... Iz materine pesti se spusti rožni venec. Začnejo z žalostno skrivnostjo. Ko stražar zapazi molek med materinimi prsti, zarohni nad njimi in jim prepove moliti rožni venec...

“Kje je pa lemenatar?” vpraša partizan ponovno.

“V zgornji sobi spi...” odgovorijo mati.

“Postelja je prazna... Kam ste vruga skrili?” se znaša komunist nad materjo.

“Hvala Bogu, Mirka niso dobili v roke,” pošepetajo mati Dragi na uho. “Kam se je skril?” je mater skrbelo.

Mati so potarnali. Udarec s kopitom po glavi se je razbolel. Prosili so vode.

“Le bodi žejna, svinja izdajavska! Vode pa ne boš pila. Je nisi vredna,” ji partizan pridiguje.

“Ronko, kaj pa sedaj?” zaslišim glas izpred hiše.

“Še tiste... potem pa...”, stavka Ronko ni dokončal.

V hišo vstopi partizan. Ni bil domačin. Postavi se pred peč. Ves besen začne zmerjati in kleti starše in Janeza. Dolži jih izdajavstva, ker so se uprli pozivom OF...

Hromec:
Janez Kozina

Potem se obrne k dekletom; “Mlade ste še... glejte, da ne boste take, kot te izdajavske svinje!...”

Kot puščica se spusti k očetu. Surovo ga pograbi in odtrga iz objema matere in hčera.

“Pustite nam očeta! Kaj pa vam je hudega storil?” se postavijo v bran dekleta. Partizan jih s silo odrine in odžene očeta v klavnico.

MATERIN ROŽNIVENEC. Mati so ga stisnili v roke sestra
Dragi na poti v smrt. 26. avgusta 1942.
Foto: Mirko Kozina.

Med potjo po veži in kuhinji slišijo hčere očeta moliti: "Jezus, Tebi živim! Jezus, Tebi umrjem..." Očetov glas je utonil, ko je preko kuhinjskih vrat korakal po stopnicah v klet pod hišo...

Komaj je oče prestopil prag v kleti, ga že loputne krvnik s kopitom po glavi. Triinšestdeset let stari mož se zvrne z obrazom naprej na cementna tla...

Dva partizana zagrabit posteljico, v kateri se je tresel hromi Janez. Odneseta ubožca med prošnjami in jokom matere in deklet.

Čepel sem pod streho in prisluškoval govorjenju, ki je prihajalo izpred hiše. Nenadoma mi udari na uho čuden ropot. Prihajal je iz kleti pod hišo. Kakor da bi nekdo udarjal po pločevini.

"Kaj je pa to? Saj v kleti ni loncev! Le kadi s kislim zeljem in krompir..."

Niti dremalo se mi ni, da bi s tem ropotom komunisti dušili pok pištole, iz katere je morivec pognal svinčeno zrno hromemu Janezu v čelo!

Mati in dekleta se stiskajo pri peči. Jokajo za očetom. Brišejo si solze za Janezom in v trepetu pričakujejo še kaj hujšega.

Rablja sta že zopet v hiši. Krute roke komunističnih zverin pograbijo mater in jo s silo iztrgajo iz objema hčera. Dragga se drži materinega krila in ji sledi vse do kuhinjskega praga. Partizan jo odrine. V tem trenutku stisnejo mati molek Dragi v pest. Nič niso rekli ob tem slovesu... Vsaka beseda je odveč v takem položaju. Naj dejanja govore.

"Kar imam, to vam dam! Rožni venec vam izročam na pragu v smrt. V urah trpljenja je vlival vino in olje v moje rane. Krepil in napajal je moje srce v nočeh in dneh, ko ste odraščali. Pozno v noč so se jagode premikale med mazincem in kazavcem. Molila sem. Prosila sem nebeško. Mater, naj čuva nad vami. Naj vas Marija vodi skozi življenje. Rožni venec je moja oporoka! Ljubite ga. Molite ga..."

Na pdnožju keliha je ta-le napis: "Mater mea, FRANCISCA KOZINA, portabat hanc effigiem Assumptionis BMV, nocte 26a Augusti 1942 cum sub TITO persecutore, palmam martyrii decorata in Slovenia, Vladimir Kozina, Sacerdos. Moj kelih. Materina svetinjica in pa verižica, vdelani na stolu keliha. Mati je imela verižico & svetnjico na vratu, ko je bila umorjena. Foto: Mirko Kozina.

Bila je noč. Tema vse povsod. Le ob odprtinah brli mesečni svit v podstrešni temi.

Tišino pod streho zbude trije močni udarci. "Tolčejo po vratih... Čemu?" si hočem razložiti pomen tega ropotanja. Materin krik mi pretrese mozeg!

Pritisnem roko k ušesu. Prisluškujem. Ugibam, kaj bi neki materin stok pomenil. Pot me obliva od strahu...

Naenkrat postane vse tiho. Nič več joka. Nobenega stoka več.

Od križa proti hiši prihajajo koraki. Priplazim se k lini. Partizani gonijo Jefnega očeta, mater in dve hčeri... Kam jih peljejo?

Pri Novi Štifti udarja kladivo po zvonu. Najprej štirikrat po srednjem zvonu. S tem naznači uro. Potem štejem... Dva-najstkrat je odjeknilo v nočni tišini. Po vasi se koraki morivcev izgubljajo v noč.

Vse tiho pod hišo, kot da je smrt zadušila življenje!

Postajalo je hladno. "Naj stopim dol po hlače in suknjič? Kaj pa če so partizani na straži? Bodo li zažgali hišo? Ognja se bojim kot pekla. Rajši skočim iz podstrešja, kot pa da bi se pekel v ognjenih zubljih!..."

Sto in sto načrtov mi je rojilo po glavi. Potiho se plazim od line do line. Gledam na vas. Nihče se ne premakne. Škilim proti hlevu in kozolcu. Tihota. Niti pes se ne premami...

Bila je noč! Strašna noč...

22. Kri

Petelin se je oglasil pri Lužarjevih. Odgovoril mu je Šimanov kokot. Tudi Ambrožev se je prebudil in oznanjal: "Dani se. Dani se. Vstanite, vstanite, zaspanci..."

Pri Sv. Marku se mežnar vicka na stari vrvi pod korom. Dnevu zvoní! Noč se počasi prelija v dan.

Nekdo koraka po vasi navzdol. Skočim k odprtini. Prvi kosci jo mahajo s kosami na ramah. Se ne ustavijo pri hiši.

“Bodi previden! Počakaj dneva...”, sem samega sebe prepogovarjal.

Moral sem od utrujenosti zadremati. Govorjenje pod hišo me predrami. Skočim k lini. Ljudje se zbirajo na dvorišču. Med njimi opazim duhovnika Franceta Čampa, Matijčevega gosпода.

“Kje so Kozinčevi? Nobenega v hiši! Sobe na stežaj odprte! Svinjaki in hlev prazni!...”

Glasovi so mi znani. Torej ni straže!

Odprem duri v stropu in se po lestvi spustim v sobo. Ni mi bilo, da bi odstranil lestvo. Stopim v svojo spalnico, da bi si nadel hlače. Ni jih bilo. kar v spalni obleki skočim po stopnicah na dvorišče.

Približam se koritu, ko zapazim Šimanovo Johano odklepati vrata v kleti pri hlevu. Ključ je visel iz ključavnice. Odpre vrata in na srečo zagleda Drago, Milko, Albinko in Jefne štiri.

“Kozinčeva dekleta so živa!” vzklikne sosed.

“Tudi jaz sem še pri življenju,” zakličem pred lopo.

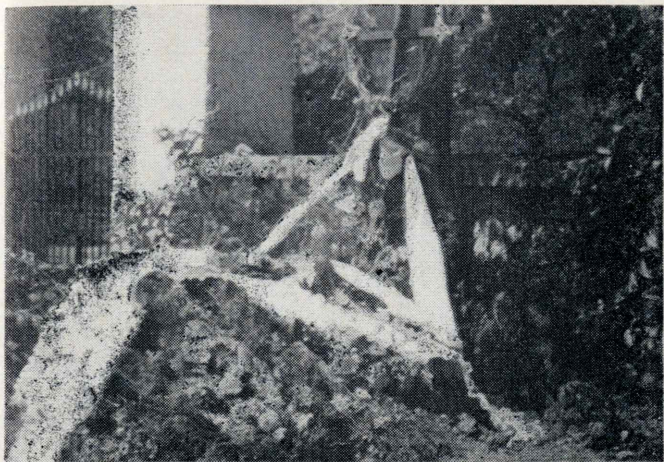
“Kje so pa mati in oče? Kaj je z Janezom?...”

“Ljudje; groza! Vsi mrtvi! Kri v spodnji kleti!...” zakriči Angela Gorše.

Z dvorišča jo mimo kuhinjice udarimo v klet pod hišo. Iz tal se blešči strjena kri. V njej leži oče ob steni pri vhodu v klet. Dve globoki rani zijata iz njegove glave. Lobanja nad desnim ušesom je preklana. Desna lična kost je udrta...

V sredi kleti je posteljica. V njej leži Janez. Mu gre skoraj na smeh. Oči ima odprte. Kot dva ogljena žarka sta uperjena v moj obraz. Prav kot pred nekaj dnevi, ko mi je rekel: “Če me ubijejo, mi duše uničiti ne morejo!” Iz nosa in ušes mu je tekla kri. Odeja in blazina sta prepojeni z njo. Na čelu je temnordeča vdolbina. Kroglja jo je izdolbla... Ob postelji leži izstrelek.

Dober korak od Janeza med steno in shrambo za krompir se je zgrudila mati. Sključena leži v lastni krvi. Obraz ji je

Družinski grob pri Sv. Marku po pogrebu Franceta Kozina.

zabuhel. Glava na temenu preklana. Ena roka je pod telesom, druga ji leži ob strani.

Ko klečim ob materinem telesu, mi znova udari v uho materin krik. Sedaj ga dobro razumem.

Ko je prestopila prag, je v kleti zagledala krvavi prizor. Kri na tleh; mož ubit; sinu se še cedi kri iz luknjice na čelu. Njo samo čaka isto... Uboga mati!

Vse življenje je trepetala v skrbi za Janezom. "Kaj bo z Janezom, potem ko bom jaz odšla v večnost? Da bi vsaj eno minuto prej umrl kot jaz, pa bi v miru zatisnila svoje oči...", so nam mati večkrat pripomnili.

Kako čudovito, da dobesedno, je Bog uslišal prošnjo naše matere!

Prosim sestro, naj mi da robec. Pomočim ga v kri. Pozneje sem izrezal dva križca iz tkiva, prepojenega s krvjo, in ju prilepil pod sliko očeta in matere... Dragocen spomin na leta junakov!

23. "Smrt izdajavcem"

"Za pokoj očetove, materine in Janezove duše: Oče naš, ki si v nebesih... Zgodi se Tvoja volja!... Naj počivajo v miru... Amen."

Klečimo v krvi junakov in molimo. Ne toliko za pokoj duš pobitih; saj smo prepričani, da jih je mučeniška kri oprala vseh človeških slabosti in jim odprla nebeška vrata; v tem podhišnem svetišču se priporočamo našim mučencem, posebno materi, naj pri Bogu prosijo za nas in našo varnost...

Po tem vstanemo in s krvavim robcem v roki odidemo v hišo.

Na steni pri vežnih vratih se mi zareži v obraz komunistični grb: srp in kladivo! Pod njima pa napis, zarisan z bajonetom v steno: "Smrt izdajavcem".

Komunisti pridigajo našemu ljudstvu. Usta so jim polna svobode. Po terenih in mitingih obetajo mir, blagostanje in svobodo narodu. "Smrt fašizmu! Svobodo narodu!" Besede so med. Njihova dejanja pa pelin! Ne samo da pobijajo žive domoljube. Še mrtvim slovenskim narodnjakom ne prizanašajo.

V veži je visela slika pokojnega dr. Antona Korošca. Ovitja je bila v slovensko zastavo. Ponoči so grobarji slovenske svobode Koroščevo sliko raztrgali, slovensko zastavo pa razcefrali.

Žive nasprotnike OF je treba pobiti, spomin slavnih slovenskih mož pa oskruniti. Tako bo pot v rdečo svobodo izravnana. Po njej bodo slovenski komunisti brez spotike vozili "blagoslov" komunističnega raja v naše trge in vasi...

Pred hišo se pojavijo laški vojaki. Terenka Anica Francelj je bila z njimi.

"Lisica", sem siknil, ko sem jo zagledal. "Ne lisica! Judež! Ovajala nas je pri komunistih. Z lažmi in natolcevanjem je pripomogla k pokolu naših in Jefnega Janeza. Sedaj se pa kot maček hinavsko suka okoli Lahov v skrbi za varnost živih članov naše družine... Gnusoba partizanska!"

Poveljnik straže stopi k meni in mi reče: "Kdo so terenci v vasi? Jih bom dal postreliti kar tu pred hišo!..."

Terenka Anica Francelj se je začela tresti kot šiba na vodi. Pridružila se je materi, ki je prav v tem času prišla pred našo hišo. Uprl sem vanjo — Anico — svoje oči. Povesila jih je in se umaknila za materin hrbet. Šlo ji je na jok. V duhu je že videla laškega vojaka, ki bo zdaj zdaj pomeril nabito puško proti njej...

Vse je bilo tiho. Oči vseh navzočih so zrle vame. "Koga bo predal Lahom?" jim je šlo po glavah. "Morda mene, morda soseda? Anica Francelj in Nežika Starc, zapotoški terenki, bosta gotovo postavljeni pred zid..."

Poveljnikov glas pretrga mučni molk. "Hitro! Kdo so terenci?"

"Signore colonnello", mu po laško odgovorim, "maščevanje je pridržano Bogu! Mrtvi krivci ne morejo priklicati naših mrtvih k življenju!"

Anici Francelj je odleglo. Uprla je oči v napis na steni pri vežnih vratih: "Smrt izdajavcem"... Bog in Anica vesta, kaj se je odigravalo v njeni duši ob pogledu na srp, kladivo in napis...

24. Tri krste

V spremstvu laške straže smo sestre in jaz odšli v Žlebič, kjer so Lahi imeli postojanko. Tu smo dobili konja in voz in se odpeljali v Ribnico k mizarju. Pri Petelinovih smo odbrali tri krste, dve črni, eno belo. Mizar nam pih je dal na upanje.

Pred četrto smo bili doma s krstami. Trupla bo treba umiti in preobleči. Kdo nam bo neki pomagal? Pa pristopicata Anica Francelj in njena mati. Pomagata sestram in sosedi Šimanovi Johani umivati mrtva telesa. Jaz pa sem s staro očetovo britvijo obril Janeza in očeta.

Položimo očiščena trupla v krste in jih odnesemo na mrtvaški oder v hišo. Med očetom in materjo je počival hromec

Janez. Že je padal mrak, ko končamo z delom. Prvi znanci in prijatelji so v veži. Prišli so kropit in čut. Iz strahu pred komunisti jih ni dosti prišlo...

Sodraški župnik France Majdič nam je sporočil, da bo pogreb takoj drugi dan v petek 28. avgusta 1942.

Pikčev Janez, sorodnik iz Sodražice, ustavi konja in voz pred hišo. Za njim se pripelje župnik Majdič. Pater Ambrož od Nove Štifte je prišel peš. Bevkov Anton, mežnar pri Sv. Marku, postavi križ pred vrata, kadilnico in žegnano vodo pa prinese v hišo. S kladivom v roki začne pokladati pokrove na krste. Najprej pokrijejo očeta. Ko zabijajo Janezovo krsto, pristopim k materi, ji odpnem srebrno verižico s svetinjo Marije Vnebovzete. S ponosom jo je mati nosila okoli vratu. Pred leti jo je z njo Janez obdaril za god!

V San Franciscu v Kaliforniji je zlatar leta 1946, pritrdil verižico na rob podnožja mojega keliha. V sredo podnožja je vdelal srebrno svetinjo in jo obložil z diamanti, rubini in safiri. Na spodnji strani podnožja je vrezal napis: "Mater mea, Francisca Kozina, portabat hanc effigiem Assumptionis B.M. V. nocte 26a Augusti 1942, cum sub Tito persecutore, palmam martyrii decorata in Slovenia."

'Moja mati, Frančiška Kozina, je nosila okoli vratu to svetinjo Marijinega Vnebovzetja v noči 26. avgusta 1942., ko je v Sloveniji bila nagrajena za časa Titovega preganjanja z mučeniško palmo.'

Mrtvaški sprevod se začne pomikati izpred križa po vasi navzgor. Sosedov deček nosi križ. Za njim stopa skupina otrok in mož. Sledijo jim duhovniki v koretljih in črnih štolah. Mrliški voz vodi Pikčev Janez. Draga, Milka, Albinka in jaz se bolj mrtvi kot živi porivamo za mrtvimi proti Sv. Marku.

Sestra Marija Imakulata, klarisa v Splitu in Jože v Stahovci na Gorenjskem niti slutita ne, da se krste z Janezom, očetom in materjo bližajo pokopališču pri Sv. Marku!

Pogrebno mašo daruje župnik Majdič. Strežeta mu pater Ambrož in France Čampa. Pred obhajilno mizo čakajo tri

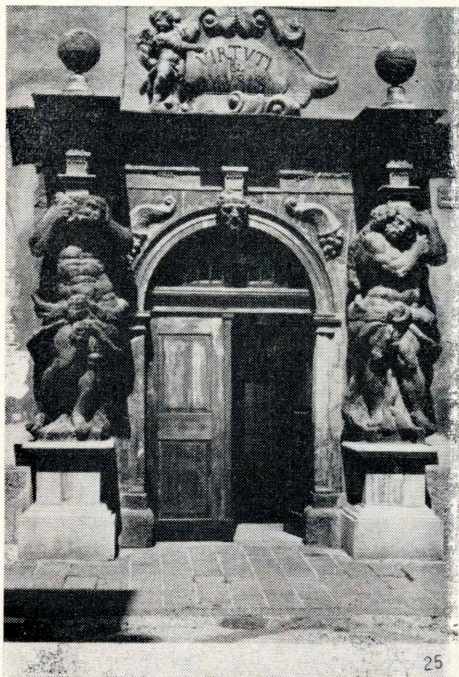
Moj Novomašni Križ. Naši mučenci: Od leve: France, Oče, Mati, Janez 1942 — leto umorov. 1945 — leto moje posvetitve. Krsta pod križem. Na krsti trnjeva krona.

krste zadnjega blagoslova. Ker so se moški v cerkvi obotavljali, sem sam priskočil in poprijel krste.

Ob levem vhodu na pokopališče je mežnar Anton Zadnik odstranil zemljo iznad Francetovega groba, ob njem pa izkopal globoko jamo. V njo spustimo očetovo in materino krsto. Na Francetovo krsto položimo mrtvega Janeza.

“Zbogom, dragi oče! Zbogom, ljuba mati! Na svidenje, hromi Janez! Junaki ste! Hrabro ste odšli v mučeniško smrt. Trpljenje je za vami. Naše se šele začinja... Prosite za nas! Zbogom...”

Po pogrebu smo zaklenili hišo in druga gospodarska poslopja. Odpeljali so nas v prvo begunstvo.

Semeniška vrata
v Ljubljani

Dobrosrčni župnik Majdič mi odkaže sobo v župnišču. Drago, Milko in Albinko pa je vzela na dom Pikčeva teta, sestra pokojne matere. Po nekaj tednih so se sestre preselile od sorodnikov v župnišče. Bili smo na varnem vsaj ponoči. Čez dan smo vsi štirje hodili v Zapotok obdelovat polja in pospravljat letino. Proti večeru pa smo se v strahu vračali po glavni cesti v Sodražico. Vinaški ofarji so se nam smejali...

Po Vseh svetih sem šel v Ljubljano. "Ata" Nadrah, semeniški ravnatelj, me je toplo pozdravil.

Pri sestrah v Lichtenturnu sem dobil prostor za Albino. Najmlajša je, komaj enajst let stara. Naj gre v meščansko šolo v Ljubljani. Ko so nam povedali, da so starši ležali ubiti v kleti, me je Albinka prišla za roko in vprašala: "Mirko, kdo bo pa sedaj zame skrbel?..."

25. Lažniki

Ljudstvo po Ribniški dolini, po Slemenih in Blokah se je nad zverinskim pokolom naše družine zgražalo. Obsojali so komuniste. Ofarjem to ni bilo neznano. Čistili so si vest in krvave roke z raznimi pretvezami in lažmi: 'Kozinci so bili izdajavci; vohunili so za fašiste; osvobodilno borbo so obsojali; dajali so slab zgled v vasi s tem, da niso hoteli podpirati borce v Travni gori;...' "

Sam hudič, oče vseh lažnikov in morivcev, je moral navdahniti ribniške komuniste. Ko so prišli do spoznanja, da "račke" o izdajavskem delovanju Kozincev ne "ležejo jajca" med kmeti v dolini in po hribih, so udarili po drugi struni.

"Kozinčev Jože jih je umoril! Z lastno roko je ubil očeta, ustrelil brata Janeza in razklal lobanjo materi"... Jože je zaveden partizan. Pridružil se je OF na Gorenjskem. Zvedel je o izdajavski belogardistični zaroti Kozincev v Zapotoku. Obsojil je delo svojih staršev in bratov in se pridružil ribniškemu partizanom v Travni gori. V noči 26. avgusta je prišel s partizansko četo v Zapotok in doma likvidiral očeta, mater in Janeza..."